

POSTANOWIENIE

21 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa H. M.

przeciwko M. W. i Ł. D.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego M. W. – U. spółce
akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej H. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 30 stycznia 2024 r., V Ca 609/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego M. W. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty;

3. zasądza od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Powód H. M. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 30 stycznia 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko M. W. i Ł. D. o zapłatę.

Na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód przytoczył następujące zagadnienie prawne:

Czy w przypadku zbiegu egzekucji sądowych termin przewidziany w art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (obecnie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych) na przekazanie uprawnionemu wyegzekwowanych należności z zajętej wierzytelności może rozpocząć bieg przed otrzymaniem przez komornika właściwego do łącznego prowadzenia egzekucji postanowienia komornika niewłaściwego o przekazaniu sprawy egzekucyjnej?

Jednocześnie powód powołał się na oczywistą zasadność skargi, która wynika z naruszenia art. 773¹ § 1 k.p.c., art. 808 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, „że w przypadku zbiegu egzekucji obowiązki określone tymi przepisami w postaci łącznego prowadzenia egzekucji i złożenia na rachunek depozytowy Ministra Finansów kwoty pieniężnej złożonej w postępowaniu egzekucyjnym aktualizują się dopiero z chwilą doręczenia komornikowi właściwemu do łącznego prowadzenia egzekucji wydanego przez komornika niewłaściwego postanowienia o przekazaniu sprawy egzekucyjnej wraz z aktami egzekucyjnymi, a nie z chwilą powzięcia wiedzy o zbiegu egzekucji przez komornika właściwego do łącznego prowadzenia egzekucji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć

uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym. Przedstawione wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23).

Natomiast przesłankę oczywistej zasadności można wykazać, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie należy więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący przytoczył zbliżoną argumentację, dotyczącą terminu początkowego zastosowania przepisów o zbiegu egzekucji, na poparcie obydwu przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, która w obu przypadkach okazała się bezpodstawna. Przepisy o zbiegu egzekucji mogą bowiem znaleźć zastosowanie, jedynie wówczas, gdy rzeczywiście doszło do wszczęcia dwóch egzekucji. Jednakże, zgodnie ze stanem faktycznym ustalonym przez sądy *meriti*, a który nie podlega kwestionowaniu na etapie postępowania kasacyjnego w myśl art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c., do wypłaty spornej kwoty doszło zanim druga egzekucja w ogóle została wszczęta, czyli w warunkach prowadzenia jednej egzekucji. Oczywiste wydaje się zatem, że do pojedynczej egzekucji nie stosuje się przepisów o zbiegu egzekucji. Z tej przyczyny przedstawione zagadnienie prawne ma charakter hipotetyczny i rozstrzygnięcie problemu, czy początkową datą zastosowania art. 22 u.k.s. jest chwila wszczęcia drugiej egzekucji, czy też chwila powzięcia wiadomości o jej wszczęciu, nie wpłynęłoby na rozstrzygnięcie niniejszej

sprawy, skoro ustalono w niej, że w chwili dokonania kwestionowanej wypłaty, do wszczęcia drugiej egzekucji jeszcze w ogóle nie doszło.

Ponadto należy wskazać, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań. (zob. np. postanowienia SN z 10 października 2023 r., III USK 153/22; z 26 września 2023 r., III USK 274/22 oraz z 8 sierpnia 2023 r., I PSK 26/23).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

r.g.